

Hei, Derrick!

Erling Andersen kritiserer i HA 11.11. ein del av omsetjingane i ulike TV-seriar på NRK. Å omsetje tekstar frå eitt språk til eit anna er ikkje alltid like lett, sjølv om ein kjenner orda og tydingane på begge språka.

Eitt viktig spørsmål er bl.a. kva som er funksjonen til omsetjinga, og kven som er målgruppa for den omsette teksten. I språkundervisninga på skolen er det som regel mest fokus på å omsetje ord for ord, og det gjeld som oftast å vise at ein forstår kvart enkelt ord i teksten på det fremmende språket. Ein har altså gjerne eit «gloseprøveperspektiv» på den omsette teksten.

Erling Andersen viser tydeleg at han er klar over at det kan vere ein forskjell mellom det leksikalske innhaldet i eit ord og ulike meiningar eller bruksmåtar av det same ordet. Samtidig kommenterer Andersen at NRK konsekvent omsett tysk «Sie» i Derrick til norsk «du», i staden for å bruke «De», som Andersen kallar for høgleg tiltale.

No er det ikkje så lett å tolke Andersen sitt innlegg i forhold til om han meiner bruken av «du» faktisk er ei betre løysing, og at konklusjonen er at NRK derfor også burde ha omsett engelsk «footman» til norsk «tenar» i staden for «lakei». Men eg tolkar det slik at Andersen kritiserer NRK for å gjere eit dårleg val også når det gjeld å omsetje tysk «Sie» til «du» på norsk.

Her er spørsmålet om ein ønskjer at omsetjinga av Derrick skal dokumentere spesielle forhold ved det tyske språket og den tyske kulturen, eller om omsetjinga skal fungere for ein norsk lesar (TV-sjåar).

Det er nok svært sannsynleg at dei fleste som ser eller har sett på Derrick, er litt eldre, og at dei kanskje er meir vant til ei tid då «De» var vanleg som høfleg tiltale i norsk. Men på dei fleste norske arbeidsplassane vil ein i dagens samfunn nok rett og slett ikkje kunne bruke den høflege tiltalen «De» på kollegaer eller også overordna i det heile. Det ville nok vere svært markert eller unaturleg. I den tyske språkkulturen er dette derimot heilt vanleg og delvis meir eller mindre «påbode».

Ei god omsetjing som skal fungere i ein norsk kontekst, bør derfor faktisk ikkje bruke «De» i slike samanhengar – på same måte som det ville vere heilt meiningslaust å omsetje den sortyske helsinga «Grüß Gott» til «Hels Gud» på norsk. Som regel vil det faktisk passe best med eit enkelt «hei».

Jens Haugan

Religion og våre prester

Jeg ser i HA 12. november at kapel-

dere, og jeg går i alle fall ikke til kirken for å lære om dette «klas-siske».

I sin tid levde Jesus på jorden og i tre korte år lærte han sine disipler hvordan Gud ville at vi skulle leve. Kristus viste oss en «veg». Den religionen som da oppsto og spredte seg over jorden kalles kristendom og er bygget på Jesu ord og veiledning!

I kirken sier vi fram trosbekjennelsen, at vi tror på Jesus Kristus, Guds sønn. En prest som Hognestad tror ikke på dette, men bare sier opp disse ordene som en hokuspokus fordi ritualet krever det. Det er å bedra menigheten.

Kapellan Stensberg mener også øyensynlig at dette med trosbekjennelsen ikke er så viktig lengre i vår opplyste tid. Den kirken Hognestad og, så vidt jeg leser ham, også Stensberg vil ha, er en religiøs forsamling; men uten trosbekjennelse er den ikke en «kristen» kirke.

For meg er trosbekjennelsen og sakramentene (dåp og nattverd) det som «min» kirke bygger på, og jeg for min del trenger ingen «grunnleggende» modernisering.

Jeg kan anbefale en bok fra Danmark skrevet av Lene Højholt med tittel «Veien». Det var Hognestad som for en tid tilbake fikk meg til å lese den, men han har selv enten ikke forstått boken, eller bare lest den svært overfladisk.

Det interessante er at Lene Højholt er en moderne bibelforsker, men en forsker som har kommet til en helt annen konklusjon enn Hognestad og Stensberg.

Hun skriver om Jesus som en manifestasjon av Gud, og dette er det sentrale tema i boken «Veien». Vegen var å gå fra å være disipler, til å bli Jesu venner, for til slutt å bli Guds barn. Det er «kristen» litteratur.

Theodor Abrahamsen

Åpent brev til rådmann Jørn Strand, Ringsaker kommune

Har du mye kunnskap om og kjennskap til barn med utfordringer?

Det har en gruppe foreldre på Raus, og mange med dem. Alternative undervisningstilbud må bestå.

Ordinær skole kan ikke ivareta barn og unge sine individuelle behov for optimal utvikling. Raus er en nødvendighet, og kan bli en dyr salderingspost m.h.t. de kommende år.

Det kan påføre barna og familiene store belastningsskader som samfunnet må ta kostnader for. Undertegnede har i snart 40 år arbeidet med barn og unge, og har fortsatt tro på at satsning på barn er en god investering.

GAVENE?: Materielle gaver er ikke så viktig fordi den største gaven har vi fått fra Gud. skriver Ellen Berg-Moe Ndlala.

Den kommer

Jul er en koselig og gledelig tid for mange og meg også. Jeg blir glad av tanken av hva julen står for.

Jeg er oppvokst i en kristen familie og betydningen av Jesu fødsel står sterk. Jeg er født i Afrika, i et land hvor kristendom er sterkt representert.

Jesu fødsel og en barmhjertig Gud full av nåde ga sin eneste sønn Jesus til verden. Gjennom dette budskapet lærer barna mye om medmenneskelighet, respekt, toleranse og hva Guds nåde innebærer.

Dette budskapet har preget meg gjennom hele oppveksten og jeg synes det har vært fint. Nå opplever jeg at jul handler mest om hva jeg skal kjøpe av gaver. Julegavelisten blir lengre og dyrere gjennom

tiden. Jeg har to barn, en gutt på 7 år og en jente på 5 år.

Min sønn er veldig opptatt av jul og hva han ønsker seg til jul som alle barn flest. Noen av de gavene han ønsker seg er snowboard, pc, osv.

Når jeg ser på den listen han har skrevet får jeg mange tanker i hodet mitt. Hva betyr julen for denne gutten? Hva slags budskap er han fått fra oss om jul?

Desember 2009 feiret familie jul med vår store familie i Afrika. Da fikk ikke barna flere julegaver, men bare en gave hver. Min sønn vil ikke feire mer jul i Afrika, fordi det betyr mindre julegaver for han.

I mitt hjemland er familien stor og de fleste har 3 til 6 barn, å kjøpe

Kanskje på tide at Raus får disse rammebetingelsene.

Tone Gro Mikkelsen

Kjære alle dere som mener noe

Jeg mener jo jeg også:

Nå må vi slutte med heksejakten. Jeg vet at 22. juli var grusom for de fleste av oss i Norge, meg også, men nå må vi slutte med heksejakten.

Ingen i hele verden kan være forberedt på terror, og det er ingen andre en den syke, syke personen som jeg ikke vil nevne navnet til, for da forderver jeg meg selv, som har

aller største medfølelse for alle involverte, pårørende eller andre som på en eller annen måte har måttet lide, bare så det er sagt, mine tanker går til dere 25 timer i døgnet. Ingen i hele verden kan lindre den smerten!

Det jeg vil fram til er at jeg lurer på hvem som skal si unnskyld? Kongen (for at han er folkets konge) og som viste følelser som ingen annen monark kan)?

Kronprinsfamilien (for de var til stede og klappet folk på skuldrene)? Må bare skyte inn at det er knapt noe annet kongehus som gjorde det. Statsministeren (som gjorde det en statsminister kan, og det veldig godt og som var deltakende